

1

26 juni 1861

Planter's Home Plantage, Zuid-Georgia

‘Mammy, niet zo hard! U doet me pijn. Houd alstublieft op. Waarom heeft iedereen toch een hekel aan sproeten? Ik vind ze best grappig staan.’

‘Dat mag jij vinden, miss Abigail, maar jongemannen denken daar anders over. Ik heb me laten vertellen dat dit het beste bleekmiddel tegen sproeten is dat je maar kunt krijgen. Hiermee moet het lukken.’

Mammy boende hard door; zweetdruppeltjes parelden op haar zwarte voorhoofd. Maar toen ze klaar was, zag Abigail dat al haar sproeten nog even duidelijk zichtbaar waren als voor de schrobbeurt.

‘O, Mammy, heb ik hiervoor nu zo’n pijn moeten lijden?’ kreunde Abigail.

‘Ik weet niet wat er mis mee is,’ zei Mammy verbaasd, terwijl ze op het pakje met bleekmiddel keek. ‘Resultaat gegarandeerd, zeiden ze. Misschien moeten we het nog een keer proberen.’

‘Nee, alstublieft niet. Probeer het maar op Christy uit. De paar sproeten die zij heeft, zal ze vast wel willen bleken. Zij denkt toch alleen maar aan haar uiterlijk.’

‘Daar zou jij ook eens aan moeten denken, miss,’ zei Mammy toen ze de kamer uitliep.

Abigail riep Rosie om haar haar op te steken. Mammy kamde het altijd zo strak achterover dat ze eruitzag als een strenge schooljuf. Haar dochter, Rosie, liet gelukkig nog wat van haar zwarte krullen de vrije loop. Dat stond Abigail grappig en daar vielen heel wat jongemannen op. Emily, Abigails blonde zus van eenentwintig, kwam de kamer binnenlopen. Omdat ze vijf jaar ouder was dan Abigail en bovendien de oudste, was ze een soort van tweede moeder voor haar en haar drie andere zussen. ‘Ik hoorde dat de Fergusons vanmiddag langskomen,’ zei ze met een glimlach.

‘Inderdaad.’ Abigail keek geconcentreerd in haar handspiegel.

Emily legde haar handen op Abigails schouders en keek haar spiegelbeeld toen in de ogen. ‘Je ziet er prachtig uit.’

‘Abby!’ Christy kwam binnengestormd. Haar donkerblonde haar hing slap naar beneden en ze had alleen nog maar haar onderkleding aan. ‘Heb jij mijn hoed gezien? Gisteren lag hij nog op mijn kastje. Heb jij hem soms geleend?’

‘Hier,’ riep Melanie, de jongste, vanuit de gang. Ze leek als twee druppels water op Emily met haar lichtblonde haar en viooltjesblauwe ogen. Ze was pas veertien geworden, had het zachtmoedige karakter van moeder en wilde dolgraag verpleegster worden.

‘Waar heb je hem gevonden? Ik heb overal gezocht.’

‘Ik had hem geleend.’

‘Zonder te vragen?’ vroeg Christy boos.

‘Het spijt me, ik wist niet dat...’

‘Wat een drukte hier!’ Met statige passen liep Elizabeth Kennedy, de moeder van de vijf meisjes Kennedy, de kamer binnen.

‘Melly had mijn hoed geleend,’ begon Christy, maar zweeg toen ze haar moeders blik zag.

‘Ga je snel aankleden,’ zei Elizabeth. ‘Over een paar uur zijn de Fergusons hier en ik wil niet dat jullie dan nog in je ondergoed lopen.’

‘Ja, wat zou Jim dan wel niet van ons denken?’ Christy keek Abigail met een ondeugende blik aan.

‘Waar is Rebecca?’ vroeg die.

‘Beneden aan het lezen natuurlijk,’ zei Christy verveeld. Rebecca was maar één jaar jonger dan Christy, maar ze verschilden van elkaar als dag en nacht. Christy was impulsief en had altijd haar woordje klaar. Wat dat betreft leek ze op Abigail. Rebecca daarentegen was een ongelooflijke dromer. Ze leek qua uiterlijk veel op Abigail, al had ze dan geen sproeten op haar melkwitte huid. Abigail vond haar het knapste meisje uit de hele omgeving, maar de jongemannen hadden nog geen oog voor haar, want ze was pas veertien jaar en een beetje verlegen. ‘Ik begrijp niet waarom ze boeken zo veel interessanter vindt dan het echte leven.’ Christy pakte de hoed uit Melanies hand toen die op het punt stond weg te lopen.

‘Misschien komt dat omdat jij nooit leest,’ merkte Abigail op.

‘Meisjes, meisjes,’ zei Elizabeth. ‘Nu ophouden en aankleden. Mam-

my, kom even naar missy Abigails slaapkamer.'

'Ik dacht dat mijn Rosie je al had geholpen,' zei Mammy toen ze binnenkwam. 'Nu, kom op, zet je even schrap, dan zal ik je korset aantrekken.'

Abigail vouwde haar armen om de spijl van haar hemelbed, terwijl Mammy het korset omdeed, de veters pakte en voorzichtig haar knie in Abigails rug plantte om kracht te kunnen zetten.

'Niet zo strak, Mammy!'

'Je kent het gezegde.' Dat was haar gebruikelijke antwoord.

'Wie mooi wil zijn, moet pijn lijden,' zei Abigail voordat Mammy het kon zeggen.

'Precies!' zei Mammy.

Vanuit het raam van zijn rijtuig keek Jim naar het glooiende landschap van Georgia. Deze heuvels had hij lief als zijn eigen leven. Iedere rechtgeaarde zuiderling wist wat hij daarmee bedoelde. Al generaties lang had zijn familie gevochten om te kunnen overleven en dit stuk land door te geven aan hun kinderen en kleinkinderen. Ook Jim zag het als zijn roeping en plicht om deze manier van leven door te geven aan de volgende generatie.

Opgetogen snoof hij de vertrouwde lucht op. Alles hier was hem zo bekend. Er veranderde vrijwel nooit iets in deze kleine gemeenschap in Zuid-Georgia. Zijn vrienden en kennissen kende hij al zijn hele leven en iedereen was als een open boek voor de ander. Men deelde vreugde en verdriet met elkaar; de bewoners hadden een hechte onderlinge band.

Hoewel hij iedereen in de omgeving graag mocht, voelde hij zich het meest thuis bij de familie Kennedy. Waarschijnlijk omdat Abigail een Kennedy was. Ze was een paar jaar jonger dan hij, maar ze waren toch altijd vrienden geweest. Hij vond haar een grappig meisje, met haar sproeten en de kuiltjes die in haar wangen verschenen als ze lachte. En ze lachte eigenlijk altijd, meer dan dat: ze straalde. Haar vrolijkheid werkte aanstekelijk en Jim moest onwillekeurig lachen als hij haar zag.

Hij keek naar de mensen die bij hem in het rijtuig zaten. Zijn vader,

met de eeuwige frons in zijn hoge voorhoofd en een kuiltje in zijn kin, daarnaast zijn moeder, die wat aan haar handschoenen peuterde. En naast hem zat Susan, zijn jongere zus. Zij staarde met haar diepblauwe ogen voor zich uit. Haar dikke, blonde haar omkranste haar smalle, ovale gezicht. Veel mensen zeiden dat Susan en hij erg op elkaar leken, maar hij vond eerlijk gezegd dat zij en Anna meer van elkaar weg hadden. Anna was zijn oudste zus. Ze was onlangs getrouwd met Thomas Greenberg en zou vandaag niet meegaan.

De koets reed de oprit van Planter's Home Plantage op. De overhangende en in elkaar gevlochten takken van de bomen die aan weerszijden van het pad te zien waren, hadden iets statigs over zich, wat het witte huis een aristocratisch aanzien gaf. Jim voelde zich altijd vreemd opgewekt als hij hier langsreed, maar dat lag misschien meer aan het feit dat Abigail hier woonde dan dat hij het huis zo prachtig vond. Zijn eigen plantagehuis was groter en statiger dan dit, maar misschien wel wat killer en afstandelijker. Op de een of andere manier deed dit huis gezelliger aan dan dat op de Ferguson Plantage.

'We zijn er,' zei zijn moeder. Zijn vader stapte uit en hielp haar en Susan uit het rijtuig. Hij stapte zelf als laatste de treden van de koets af en keek of hij Abigail ergens zag. Zijn ogen gleden over de veranda. Daar was ze. Hij zou haar uit duizenden herkennen met haar zwarte krullen die alle kanten op sprongen en haar met sproeten bedekte huid. Ze zat in de schaduw op de schommelbank aandachtig naar een paar lapjes in haar hand te kijken en rommelde daarna in de rieten mand die ze naast zich had staan.

Toen keek ze op en lachte naar hem. Hij liep naar haar toe.

'Goedemorgen, Abigail,' begroette hij haar.

'Goedemorgen, Jim.' Ze liet weer een lach zien, waarbij de kuiltjes in haar wangen goed naar voren kwamen. Niemand kon lachen zoals zij. *Haar lach komt altijd heel levendig, energiek en ongekunsteld over, net als alles wat ze doet trouwens.* Als klein meisje kon ze altijd heel hard rennen en won van de jongens met paardrijden. Hij had het altijd een uitdaging gevonden om haar bij te houden, ook al kon hij haar fysiek wel aan. Het leek wel alsof Abigail nooit uitgeput raakte. Dit jaar, toen ze zestien werd, had hij echter opgemerkt dat ze steeds meer een vrouw begon te worden, in plaats van de kwajongensachtige speelkameraad die hij altijd had gekend. Eigenlijk vond hij dat wel jammer. Zij was het

enige avontuur in zijn leven geweest, omdat ze, in tegenstelling tot de rest van zijn leventje, zo onvoorspelbaar was.

Ik denk weer te veel, betrapte hij zichzelf. ‘Wat heb jij vanmorgen gedaan?’ vroeg hij, terwijl hij wees naar de lapjes.

‘Ik ben begonnen aan een quilt voor de baby, maar ik kan maar niet kiezen welke kleuren ik wil gebruiken.’ Ze nam het rieten mandje weer op haar schoot en begon erin te rommelen. ‘Als ik nou maar wist of ik een broertje of een zusje zou krijgen, dan was het al een stuk makkelijker.’

‘En als je de naam nu al wist, dan kun je die er alvast op borduren, bedoel je?’

‘Inderdaad.’

Jim grinnikte, maar hij was minstens zo benieuwd of het volgende kind van mevrouw Kennedy een jongen of een meisje zou worden. Hij hoopte op een jongen dit keer. Dat zou wel een verrassende afwisseling zijn, na vijf dochters.

Rosie, de jonge slavin van de Kennedy’s, kwam aangelopen. ‘Er is koffie en thee in de salon, tenzij u liever hier wat wilt drinken.’

Jim keek Abigail aan. ‘Wat wil jij?’

‘Ik denk dat ik liever even hier blijf. Over een paar uur is het te heet om buiten te zitten en ik vind de temperatuur nu wel aangenaam in de schaduw.’

‘Ik kom er zo aan,’ zei Rosie en haastte zich het huis in.

‘Zo, waar waren we?’ Abigail keek hem aan. Haar ogen waren eerder groen dan bruin, viel Jim op.

‘Eh, we hadden het over die quilt.’

‘Wel, dat was niet zo interessant. Heb jij nog ander nieuws dat wel het bespreken waard is?’

Jim dacht even na. Waar had zijn moeder het gisteren nou ook al weer over? Ze had iets verteld over de oude Ten Acres Plantage. O ja, dat was het. Die was verkocht. ‘Wist je al dat we nieuwe burens krijgen?’

‘Echt waar?’

‘Er zijn kopers gevonden voor de Ten Acres Plantage. De nieuwe bewoners worden voorgesteld op de bruiloft van John Field jr.’

‘Is het familie van zijn bruid Marjorie?’

‘Nee, maar meneer en mevrouw Field hebben hen voor het officiële gedeelte van de bruiloft van hun zoon uitgenodigd.’

‘Is het een grote familie? Hebben ze veel kinderen? Hoe heten ze?’

‘Ik heb geen idee hoe ze heten, maar ik heb gehoord dat het gezin bestaat uit een oudere man, zijn dochter en haar nichtje.’

‘Hoe oud zijn die dochter en het nichtje?’

Jim haalde zijn schouders op. ‘Meer weet ik er niet van.’

‘Wel spannend, hoor. Er komen niet zo vaak nieuwe mensen in de gemeenschap. De laatste keer was drie jaar geleden en die vrouw is inmiddels overleden.’

Jim knikte en pakte een kop thee van het dienblad dat Rosie was komen brengen. Voorzichtig nam hij een slokje en keek voor zich uit.

Toen de thee op was, stelde Abigail voor om naar binnen te gaan, want ze wilde zijn ouders gedag zeggen.

Jim nam haar bij de arm en samen liepen ze naar binnen.

Abigail voelde een rilling van opwindning toen Jims blik de hare een secondelang vasthield voordat ze samen de salon binnenstapten. Wat was het dat ze in zijn ogen kon lezen? Gaf hij haar een vriendschappelijke blik, een bewonderende, of misschien... een verliefde? O, ze hoopte zo dat het dat laatste was. Ze was al van kinds af aan verliefd op hem. Hij was groot en sterk, zelfs op zijn twaalfde was hij al een kop groter dan zijn drie jaar oudere zus. Ze hield zo van zijn ogen. Diepblauw waren ze en er was een gevoeligheid in te lezen die erg ongewoon was voor de stoere plantagejongen die hij altijd geweest was. Maar ze had nooit echt een verliefde blik in die ogen gezien. Misschien was dat ook wel een beetje haar eigen schuld. Ze had zich altijd meer als een jongen dan als een meisje gedragen en jongens vallen niet op jongensachtige meisjes, tenminste, dat zei Mammy altijd.

Maar nu, nu begon hij misschien in te zien dat ze met haar zestien jaar echt een vrouw was geworden en zou hij haar eindelijk zien staan.

In de salon was het een gezellige drukte. Elizabeth Kennedy zat op de sofa met Emily en mevrouw Ferguson te praten over huiselijke aangelegenheden, terwijl Max Kennedy met Geoffrey Ferguson discussieerde over de oorlogsdreiging. Christy lachte hard om Susan, die haar lerares imiteerde, en Melanie probeerde een gesprek aan te knopen met Rebecca, die zich altijd een beetje afzijdig hield.

‘O, Abigail, Jim, daar zijn jullie,’ zei Elizabeth toen ze zich omdraaide.

‘Heeft Jim je al verteld over de nieuwe burens, Abigail?’ vroeg mevrouw Ferguson.

‘Ja, inderdaad.’

‘Ik verheug me nu al op de bruiloft van John jr., natuurlijk ook omdat we Marjorie dan ontmoeten. Zeg, Abigail, heeft Catherine je nog iets over haar verteld?’

Abigail kon zich niet herinneren dat haar beste vriendin zich met zo veel woorden had uitgelaten over haar toekomstige schoonzusje. Ze had alleen verteld dat ze erg aardig was en ze het samen wel goed zouden kunnen vinden. ‘Nee, niets bijzonders, mevrouw Ferguson.’

‘Wel, dat is spijtig.’ Ze richtte zich weer tot Elizabeth. Jim pakte Abigails hand toen ze ook zijn vader en zusje gedag hadden gezegd.

‘Zullen we wat lopen door de tuin, voordat het te warm wordt?’ stelde hij voor. Abigail knikte enthousiast. Ze wilde liever met hem alleen zijn dan hier naar de laatste roddels luisteren en misschien, heel misschien, zou hij haar dan vertellen wat ze al die jaren al zo graag wilde horen.

Ze verontschuldigde zich en liepen door de salon het terras op. Ze zochten wat beschutting in de schaduw van de hoge bomen die bij het huis groeiden.

Toen ze eenmaal zaten, wilde Abigail de stilte verbreken door iets te vertellen, maar ze kon maar niet bedenken wat. Ze keek naar Jim en haar hart sloeg een slag over. Nu wist ze al helemaal niets meer te zeggen.

Hij keek haar weer indringend aan. Abigail sloeg haar ogen neer, ze werd er wat verlegen van.

‘O, het spijt me,’ begon hij. ‘Ik was even in gedachten verzonken.’

‘Waar dacht je aan?’

‘Dat is niet zo boeiend, zeker niet op een mooie dag als deze.’ Hij schudde zijn hoofd om, zo leek het wel, de gedachten te verdrijven.

Abigail hield haar hoofd schuin en keek in zijn ogen. ‘Als het niet zo boeiend was, zou je er niet zo mee zitten.’ Ze kende Jim lang genoeg om te weten dat hij niet aan het weer had gedacht, anders had hij niet zo’n diepe rimpel in zijn voorhoofd gehad.

‘Goed,’ gaf Jim toe. ‘Ik zat net te denken hoezeer ik hoop dat dit

prachtige land niet door de oorlog verwoest wordt.'

Abigail zag een melancholieke blik in zijn ogen verschijnen en wenste dat ze niet had doorgevraagd. Zijn lach was zoveel mooier dan de schaduw die nu over zijn gezicht gleeed. 'Het komt allemaal wel goed,' begon ze voorzichtig, in een poging hem op te vrolijken.

'Dat weet ik niet, Abigail,' zei hij. 'Sinds die slag bij fort Sumter weet ik niet meer wat ik moet denken.' Toen rechtte hij zijn rug. 'Maar dat is allemaal veel te ingewikkeld.'

Hij moet niet denken dat ik te dom ben om het te begrijpen. Een man als Jim zou nooit gevoelens voor iemand koesteren met wie hij niet kan praten. Vroeger konden ze samen altijd urenlange gesprekken voeren, maar sinds kort verstijfde Abigail alleen al als hij haar recht in de ogen keek. Ik wil niet dat hij denkt dat ik mijn interesse in hem verloren heb. 'Welnee,' zei ze. 'Ik wil graag weten hoe jij erover denkt.'

Hij glimlachte en Abigail voelde haar wangen kleuren. 'Goed, omdat je zo aandringt. Eigenlijk vind ik het zinloos om een oorlog te beginnen, alleen maar omdat we denken dat het Noorden de slavernij wil afschaffen.'

'Maar Abe Lincoln zei...'

'Ik weet wat de president van het Noorden zei. Hij zei dat hij er alles aan wilde doen om de Unie bij elkaar te houden. Maar we weten niet of hij de waarheid sprak. We weten allemaal dat als het aan hem persoonlijk lag, de slavernij allang zou zijn afgeschaft. Hij is er altijd tegen geweest.'

'Net als de meeste yankees, trouwens.'

'We hadden ons misschien niet van de Unie moeten afscheiden. Daardoor is de relatie met het Noorden alleen maar verslechterd.'

'Inderdaad,' knikte Abigail. 'We hadden beter kunnen onderhandelen met Lincoln. Misschien was hij wel bereid geweest om de staten meer vrijheid te geven en een oorlog te voorkomen.'

'Je hebt helemaal gelijk. We hadden het op zijn minst kunnen proberen. Ik denk ook niet dat alle noorderlingen zich proberen te bemoeien met onze manier van leven. En de yankees die beweren dat wij onze slaven wreed behandelen, zouden eens bij ons in de gemeenschap moeten komen kijken. Dan kunnen ze het tegendeel zien. De negers werken weliswaar hard, maar dat moesten wij ook toen we ons hier als pioniers vestigden. Ze moeten hun plekje in dit land verdienen, net als wij.'

‘Precies, dat is rechtvaardig.’ Abigail glimlachte. ‘Maar wat ga jij doen als er echt een oorlog komt? Ga je je dan aanmelden?’ Ze weerstond de drang om op haar nagels te bijten. Dit vroeg ze zich al een tijd af, maar ze had nooit het goede moment gevonden om het Jim te vragen.

‘Ik weet het nog niet,’ verzuchtte hij.

Abigail kon het wel uitschreeuwen. *Als je blijft, ga niet. Het is zo gevaarlijk en ik wil je niet verliezen!* ‘Waar twijfel je over?’ vroeg ze met kalme stem.

‘Ik heb geen zin om mijn leven in de waagschaal te stellen voor een strijd waarvan ik niet zeker weet of ik erachter sta. Maar aan de andere kant wil ik wel mijn land verdedigen, Abigail.’ Hij keek haar nu recht in de ogen. ‘Ik wil niet dat we alles kwijtraken wat we hebben opgebouwd.’

Wat bedoelt hij daarmee? Heeft hij het ook over wat wij samen hebben opgebouwd? Het paste dan wel niet helemaal bij hun gespreksonderwerp, maar ze wilde het zo graag geloven. *Ik hoop zo dat hij van me houdt.* ‘Ik kan me voorstellen dat je twijfelt,’ zei ze uiteindelijk. ‘Maar laten we hopen dat we er later achterkomen dat het volstrekt zinloos was om hierover te praten. Misschien wordt er over een tijdje niet eens meer gesproken over oorlog.’

‘Ik hoop het.’

Terwijl Jim zijn blik afwendde, kwamen Susan en Christy de tuin inlopen, recht op hen af. ‘Gaan jullie mee paardrijden?’ vroeg Christy. ‘We zijn weer terug voor de middagrust.’

Abigail keek Jim aan. ‘Wat vindt de gast?’

‘De gast vindt het goed als de dame naast hem het ook goed vindt.’

Abigail bloosde. *Hij noemde me een dame.* ‘Laten we dan maar gaan.’

Ze reden in wilde galop door de bossen. Jim keek naar Abigail. Haar krullen waren vochtig van het zweet, terwijl haar rokken alle kanten op waaiden door de vaart van haar witte merrie. Zo was ze weer net als vroeger. Wat zou er gebeuren als ze op een dag echt volwassen werd? Zou ze dan even voorspelbaar worden als al het andere in zijn leven? Hij hield weliswaar van deze vertrouwde omgeving, maar hij miste wat

actie. Hij had graag willen reizen, maar het was er nooit van gekomen. Als vader op zakenreis ging, was hij verantwoordelijk voor het reilen en zeilen op de plantage. En nu zijn vader hem eindelijk oud genoeg vond om zelf de wereld te gaan verkennen, gooiden die verdraaide oorlogsdreiging en de blokkade van de zuidelijke havens door de Unie roet in het eten.

Hij gaf zijn paard de sporen en ging achter Abigail aan.

Ze keek over haar schouder en wreef haar handen langs de nek van haar paard, terwijl ze met haar tong klakte. 'Ik ben sneller!'

Jim voelde de wind en de manen van zijn paard in zijn gezicht slaan toen ze de oprit van Planter's Home Plantage weer opstormden.

Abigail trok aan de teugels en liet zich van haar paard glijden.

'Ho!' zei Jim en zwaaide zijn rechterbeen over de rug van het paard om zich vervolgens aan de linkerkant naar beneden te laten zakken. 'Ik heb gewonnen.'

'Niet, ik!' beet Abigail verontwaardigd terug.

'Laten we het maar gelijkspel noemen,' zei Jim grinnikend. Hij keek op zijn zakhorloge. 'Ik denk dat het tijd is voor de middagrust. Zie ik je daarna nog?'

'Ik heb voor vanmiddag met Catherine afgesproken,' zei Abigail verontschuldigd.

'Dat geeft niet. Dan zie ik je op de bruiloft van John jr.'

Abigail gaf de teugels van haar merrie aan de stalknecht en schudde Jim de hand. 'Tot dan.'

2

27 juni 1861

Anderson Plantage, Virginia

Stacey zat op haar knieën naast een bak sop in de reusachtige hal van het grote huis. Ze hoorde mevrouw Anderson boven schreeuwen tegen haar kamermeisje. Kennelijk was haar meesteres vandaag niet in een al te goede bui. Stacey besloot om haar vandaag zo veel mogelijk te ontlopen. Ze wist uit ervaring dat als ze op dat soort momenten mevrouw ook maar een klein beetje in de weg zou lopen, ze een flinke klap kon krijgen. Dat was wel het laatste waar ze nu op zat te wachten.

Zuchtend doopte ze haar spons in de houten bak en wrong hem zorgvuldig uit voordat ze er de vloer mee begon te boenen. Mevrouw had haar goed duidelijk gemaakt dat ze de marmeren tegels van de grote hal niet te nat mocht maken. Ze vond het kennelijk niet de moeite waard om haar slavin uit te leggen waarom dat was, maar duidelijk was het nu in ieder geval wel. Haar gezicht deed nog steeds pijn als ze boos keek of lachte. Gelukkig was haar blauwe oog weggetrokken.

Als ze zo bezig was met schoonmaken, kon ze het nooit nalaten om te dagdromen. Ze keek naar haar spiegelbeeld op de natte vloer. Haar huid had de kleur van de lichte, zoete karamel die mevrouw wel eens at. Haar ogen waren zo donker als een zomernacht. Haar haren krulden wel, maar niet kroezend, zoals bij andere negers op de plantage. Ze leek erg op haar moeder, ook al verschilden ze in sommige opzichten sterk. Stacey vroeg zich af of ze misschien ook karaktertrekken van haar vader had meegekregen en stelde zich dan voor hoe hij eruit zou zien. Haar moeder had haar nooit verteld wie hij was. Stacey wist niet eens of hij nog leefde. Zou hij weten dat zijn veertienjarige dochter in het grote huis van de Anderson Plantage rondliep? Zou hij vaak aan haar denken? Of wist hij niet dat zij bestond?

Ze had mevrouw Anderson niet horen aankomen en voor ze het

wist werd ze aan haar haren omhoog getrokken. Ze schreeuwde het uit.

‘Houd je mond!’ Stacey keek nu recht in het gezicht van haar meesteres, dat rood was van woede. Snel wendde ze haar ogen af. Het was verboden een blanke rechtstreeks aan te kijken. Zo erkende ze dat mevrouw Anderson boven haar stond. Terwijl ze naar de grond keek, hoorde ze de tirade van haar meesteres aan.

‘Stacey, lui wicht,’ schreeuwde die. ‘Wat zit je nou te suffen? De vloer moet over een halfuur schoongeschrobd zijn, niet pas over tien jaar. Ga snel aan je werk voordat ik je een flink pak slaag geef.’

‘Het spijt me ontzettend, mevrouw Anderson,’ verontschuldigde ze zich.

‘Leugenaar.’ Mevrouw Anderson keek hooghartig. ‘Negers, ze zijn allemaal hetzelfde. En jij bent van de ergste soort. Je bent dom, lui, irritant en je vraagt ook nog eens altijd om aandacht.’

Stacey luisterde al niet meer. Ze wist dat mevrouw Anderson een hekel had aan haar in het bijzonder. Ze begreep niet waarom, maar ze voelde het. Tegen niemand was de meesteres zo gemeen als tegen haar. Natuurlijk kon ze er niets tegen doen. Ze was het bezit van de Andersons en zolang mevrouw haar meesteres was, zou ze alles van haar moeten verdragen. Ze moest er maar het beste van maken.

Overigens mocht ze nog van geluk spreken. Zij was een huisslaaf en geen veldslaaf en dat werd je niet zomaar. Je mocht alleen maar in het grote huis werken wanneer je mooi was en redelijk licht van kleur.

Hier in het grote huis van meester Anderson was het veel prettiger vertoeven dan op de katoenvelden. Het was koel en buiten brandde de felle zon meedogenloos op de huid van de veldslaven. Het werk in het grote huis was een stuk minder zwaar en bovendien kregen de huisslaven soms een extraatje. Als de Andersons bijvoorbeeld een feest hadden, mochten zij de restjes van het overvloedige voedsel opeten.

Toch wenste Stacey soms dat ze op de velden werkte, omdat ze dan niet de hele tijd het egoïstische, jaloerse en allesoverheersende karakter van mevrouw Anderson hoefde te verdragen.

Toen ze klaar was met de vloer, liep ze snel naar de keuken in het souterrain om Cookie te helpen met de vaat. Het was hier altijd donker, zelfs midden op de dag, omdat het bedompte vertrek geen ramen be-

zat. Op de een of andere manier voelde Stacey zich hier altijd terneer-
geslagen. Het vertrek herinnerde haar aan het verschil tussen blank en
zwart.

Cookie leek van al deze gevoelens niet zo'n last te hebben en begroet-
te Stacey vrolijk. 'Hallo lieverd, kom je de oude kokkin even helpen?'

Stacey glimlachte toen ze in het donkere, gerimpelde gezicht van
de kokkin keek. 'Zal ik afdrogen of afwassen?'

'Afdrogen maar.' Cookie gaf haar een doek. Onder het afwassen
kletste ze honderduit, zoals Stacey van haar gewend was. Het vrolijkte
haar altijd weer wat op als de kokkin begon te praten. Het leek de ka-
mer minder donker te maken en de lucht minder benauwd.

Opeens deed Cookie een kastdeurtje open, zonder Stacey te waar-
schuwen. Ze zag het te laat en stootte er met haar hoofd tegenaan.

'Autsj!'

'O, dat spijt me vreselijk,' zei Cookie meteen. 'Heb je je pijn ge-
daan?' Ze vroeg Stacey te bukken zodat ze naar haar hoofd kon kij-
ken.

'Nee, dat is niet nodig,' zei Stacey snel. 'Het gaat wel weer.'

Maar Cookie luisterde niet en schoof wat haar van Stacey opzij om
de hoofdhuid te kunnen bekijken. 'Nee maar, helemaal rood! Dat komt
toch niet van dat deurtje? Heeft mevrouw Anderson weer aan je haar
getrokken?'

'Zeg alstublieft niets tegen mijn moeder. Die maakt zich al de hele
tijd zorgen om hoe mevrouw Anderson mij behandelt. Ik wil haar niet
nog ongeruster maken.'

'Goed,' gaf Cookie met tegenzin toe.

Op dat moment kwam Fergus binnen. Fergus was een lange, ge-
spierde neger. Hij was butler en het hoofd van alle huisslaven. 'Me-
vrouw en meneer wensen thee in de salon,' zei hij op zakelijke toon.
Hij keek naar Stacey.

'Ik ga wel,' zei ze, terwijl ze snel water kookte en koekjes pakte.

Voorzichtig balancerend met het dienblad liep Stacey de smalle
trap weer op, stak de grote hal over en liep naar de salon.

Ze deed haar knie omhoog en zette het dienblad daarop. Met één
hand hield ze het blad vast, terwijl ze met haar andere de deur opende,
vechtend tegen haar natuurlijke onhandigheid. Ze was nooit erg goed
geweest in balanceren. Ze duwde met haar heup tegen de deur en toen

ze de deur open had, pakte ze snel weer met twee handen het dienblad vast en zette haar voet weer op de vloer. *Gelukkig, dat ging net goed.* Ze moest er niet aan denken wat er gebeurd zou zijn als ze haar evenwicht had verloren.

Met rustige passen liep ze de salon binnen en zette het dienblad neer op de lage tafel die tussen de mahoniehouten fauteuil van meneer en de geel gestoffeerde sofa van mevrouw in stond. Ze pakte de gebloemde theepot en schonk voorzichtig thee in de kopjes. Twee schepjes suiker voor meneer en voor mevrouw, naar Engels gebruik, een scheutje melk.

Ze voelde de blik van mevrouw Anderson in haar rug prikken en wist dat ze zat te wachten totdat er iets misging. Normaal gesproken zou ze al zijn begonnen met schelden voordat ze iets had misdaan, maar met meester in de buurt hield mevrouw zich meestal gedeisd.

Stacey werd altijd heel erg zenuwachtig als haar meesteres haar op de vingers keek en haar hand begon te trillen, waardoor ze wat melk op het dienblad morste.

‘Stacey Anderson.’ Mevrouw stem klonk kalm en Stacey wist dat ze de achternaam gebruikte om te benadrukken dat Stacey haar slavin was en dat ze niets te vertellen had. Alle slaven op de plantage droegen de achternaam van hun meester. ‘Hoe vaak moet ik je nog zeggen dat je niet moet knoeien op het dienblad? Nou?’ Ze keek haar indringend aan.

Stacey keek snel weer naar de grond. ‘Het spijt me.’ De beschuldiging van mevrouw sloeg nergens op. Ze had nog niet eerder op het dienblad geknoeid. *Maar wie ben ik om er iets tegenin te brengen?*

‘Dat is geen antwoord op mijn vraag.’ Mevrouw Andersons hand ging omhoog en Stacey kromp ineen. *Ze gaat me slaan! Ze gaat me weer slaan!*

In plaats daarvan voelde Stacey hoe een ijsskoude hand haar vastgreep.

‘Ik ben zo terug,’ zei mevrouw Anderson tegen meneer en wendde zich toen tot Stacey. ‘Kom even met me mee.’

Staceys mond begon te beven en er ging een rilling door haar heen. Mevrouw Anderson was anders nooit zo beheerst als zij een fout had begaan en Stacey twijfelde er dan ook niet aan dat de bom buiten de kamer zou barsten.

Toen ze buiten de salon waren, pakte mevrouw Anderson haar vast bij haar kin. ‘Ik weet niet waarom we jou nog als huisslaaf hebben. Je

doet helemaal niets en je kunt ook helemaal niets. Je bent altijd lui en vervelend. En je bent dom en stompzinniger dan alle negers op deze hele plantage bij elkaar.'

Stacey voelde zich angstiger dan ooit. *Zal ze me verkopen en bij mijn moeder vandaan sturen?* 'Alstublieft, mevrouw Anderson, ik smeed u,' probeerde ze.

'Val me niet in de rede! Ik was nog niet uitgepraat.' Ze gaf Stacey een klap in haar gezicht. 'Het gaat me niet alleen om deze ene keer. Steeds als ik je iets opdraag, voer je dat niet naar behoren uit.'

De volgende klap brandde in Staceys gezicht. 'O, God, help me,' fluisterde ze.

'God?' lachte mevrouw. 'Denk maar niet dat Hij naar jou luistert. Jij bent veel te onbelangrijk. God houdt alleen van blanken, omdat ze beter zijn. Waarom denk je anders dat Jezus als een blanke baby op de wereld kwam en niet als neger?'

Daar zat wat in. Op alle crucifixen die Stacey had gezien, had een blanke Jezus aan het kruis gehangen. Waarschijnlijk was Hij alleen voor blanken naar de aarde gekomen. 'Mevrouw, ik weet dat ik dom ben, maar alstublieft, ik zal alles doen om u van dienst te zijn. Stuur me alstublieft niet weg.' Stacey keek haar smekend aan.

Een vage glimlach kwam om de mond van mevrouw, maar even snel als hij verscheen, was hij weer verdwenen. 'Naar de keuken nu. En ga je leven beteren.'

'Ja, mevrouw.'

'En haal Gabi om zo het dienblad weg te halen.'

'Ja, mevrouw.'

'Niet rennen op de trap.'

'Nee, mevrouw.' Voorzichtig, maar vlug, ging Stacey de trap af naar de grote hal en toen weer terug naar de keuken.

Na het koken, soppen, boenen, eten serveren en het lange wachten totdat meneer en mevrouw klaar waren met dineren, stapte Stacey de keuken binnen. Er waren kleine kaarsjes op de oude houten tafels gezet en alle huisslaven zaten bij elkaar hun dag te bespreken.

Het was moeilijk om zo van een afstand te zien wie er allemaal waren. Staceys ogen zochten naar die van haar moeder. Ze liep wat dichterbij de tafels toe en daar zag ze Ruby en Cookie naast elkaar zitten.

‘Ach, ben je daar eindelijk, liefje,’ zei Cookie. ‘Ik zal wat eten voor je opscheppen. Ga jij maar naast je moeder zitten. Ik ben zo terug.’

Stacey ging naast Ruby zitten en leunde tegen haar schouders.

‘Ben je moe, kindje?’ Ruby ging met haar vingers door Staceys haar. Stacey knikte.

‘Vannacht goed slapen en dan voel je je morgen weer goed.’

Was dat maar zo. Misschien bedenkt mevrouw zich wel als ik weer een stommititeit bega en dan word ik verkocht. Dan kan ik nooit meer bij mama zijn. Ze knikte naar haar moeder. ‘Natuurlijk, mama. Morgen voel ik me weer fit.’

‘Hoe was mevrouw Anderson vandaag tegen je?’

‘Voor haar doen vriendelijk,’ loog ze.

‘Dat is fijn.’

‘Hoe was jouw dag, mam?’

‘Zoals gewoonlijk. Alles is schoon boven en beneden en meneer Anderson was blij met de koffie en de thee.’

‘O, mooi zo.’

Cookie kwam aan met wat restjes van de maaltijd die meneer en mevrouw hadden genuttigd. ‘Ik heb het voor je opgewarmd.’

‘Dat is lief van je, Cookie.’

‘Ach,’ zei Cookie bescheiden. ‘Je hebt hard gewerkt en we zitten allemaal in hetzelfde schuitje. We moeten elkaar steunen in deze moeilijke tijden.’

‘Bedoel je dat er dan ooit een einde aan zal komen?’ vroeg Stacey hoopvol, terwijl ze in haar aardappels prikte en ze snel opat. Ze had enorme trek na een zware dag met maar weinig eten.

‘Er gaan geruchten,’ begon Cookie.

‘Cookie, geef het kind nou toch geen valse hoop,’ zei Ruby.

‘Maar het zijn niet zomaar geruchten,’ verdedigde ze zich. ‘Ik hoorde meneer en mevrouw praten en ze hadden het over die slag bij Fort Sumter. Er is een grote kans dat binnenkort een hevige oorlog zal losbarsten. En als het Noorden wint, worden we bevrijd.’

‘Echt?’ Stacey ging rechtop in haar stoel zitten, maar Ruby trok haar naar zich toe.

‘We weten niets zeker, Cookie.’

‘Maar meneer Anderson zei zelf...’

‘Meneer Anderson weet ook niets zeker. We weten niet of er oorlog

komt en we weten ook niet of wij áls er oorlog komt en áls het Noorden wint, worden bevrijd. Laten we dus eerst maar afwachten.'

'Eerst zien en dan geloven, hè Ruby.'

'Dat is beter voor ons. Als de hoop ongegrond blijkt te zijn, is de teleurstelling des te groter. We kunnen maar beter niets verwachten, dan kunnen we ook niet teleurgesteld worden.'

'Daar ben ik het niet mee eens,' bromde Cookie. 'Hoe kun je nou leven zonder hoop?'

Stacey keek van de één naar de ander. Ook al klonk wat haar moeder had gezegd verstandiger, toch kon ze het niet helpen dat er klein sprankje hoop in haar groeide, de hoop dat het allemaal op een dag anders zou worden.

Haar ogen brandden en vielen dicht van vermoeidheid. Maar toen ze bijna ingedommeld was, schudde Ruby haar wakker.

'Kom, Stacey, we gaan naar de hut.'

Ze knipperde met haar ogen. Ze stond op uit haar stoel, nam de laatste hap van haar eten en zei iedereen goedenacht. Ruby hield haar arm vast, terwijl ze naar buiten liepen in het maanlicht langs de velden van de plantage.

'Mama?'

'Ja, lieverd.'

'Denk je echt dat er zo weinig kans is dat we binnenkort vrij zullen zijn?'

'We moeten afwachten, Stacey.'

'Maar...'

'We gaan gewoon door zoals we altijd hebben gedaan en als er iets verandert, nou, dan zien we wel weer verder.'

Ze waren inmiddels bij hun hut aangekomen en Stacey ging liggen op haar bed van stro en paardendekens. Ruby deed hetzelfde en blies de olielamp uit.

'Mama?'

'Hmm.'

'Waren jouw vader en moeder ook slaven?'

'Alleen mijn moeder.'

'Waarom je vader niet?'

'Omdat hij een indiaan was en indianen zijn geen slaven. Tenminste, niet zoals wij.'

Stacey begreep niet helemaal wat Ruby daarmee bedoelde, maar ging er verder niet op in. 'Mam, heb jij eigenlijk nog broers en zussen?'

'Daar wil ik nu niet over praten, Stacey, ga slapen.'

Mama wil nooit over haar familie praten en al helemaal niet over mijn vader. Allerlei vragen over haar familie bleven maar in haar hoofd rondcirkelen, totdat ze uiteindelijk in slaap viel.